

ספר
ספורי הזוהר

מֶלֶקֶט מְכֹל סִפְרֵי הַזוהַר הַקְּדוֹשׁ
לְתַנְאֵי הָאֲלוּקֵי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאֵי זִינְע"א
עִם תְּרַגּוּם לְשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ

פְּרֻשֵׁת וַיֵּצֵא

יוֹצֵא לְאוֹר בְּהוֹצָאָה שְׁנֵי עַל יָדֵי
"מִכְּעַל הַזוהַר הָעוֹלָמִי"
בְּעִיָּה "ק בֵּית שְׁמַשׁ תוֹבֵב" א,
חֲדָשׁ חֲשׁוֹן תִּשְׁע"ב לִפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 095-1300-995-02

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

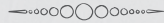
פְּרָשֶׁת
וַיֵּצֵא

סְפֹרֵי הַזֹּהָר

A photograph of a man and a woman in traditional Jewish attire sitting at a table with a lit candle, reading a book. The man is on the right, wearing a dark suit and a black hat, looking down at the book. The woman is on the left, wearing a white headscarf and a dark jacket, also looking at the book. The scene is dimly lit, with the primary light source being a candle on the table, creating a warm, intimate atmosphere. The background is dark and out of focus.

תִּכֶן עֵינַיִם

♦ סִבַּת רְעִידַת הָאָדָמָה ♦ יְתֻמּוֹת רוֹחֶזֶנִית ♦ אֲבָנִים
 וְקוֹרוֹת הַבַּיִת מְעִידִים עַל הָאָדָם ♦ לֵךְ אֲכוֹל בְּשִׂמְחָה
 לְחֻמֶּךָ וּשְׂתֵה בְּלֵב טוֹב יֵינֶךָ ♦ בְּלֵב אֶחָד ♦ שְׂמַחַת
 הַמַּלְאָכִים הָעֲלִיזִים ♦ סוֹד שֵׁינַת דָּוִד הַמֶּלֶךְ ♦ תְּפִלָּה עַל
 הַמְּזוֹנּוֹת לְפָנֵי הַסְּעוּדָה ♦

צְרִיד שִׂיתַעֲסֻו יִשְׂרָאֵל בְּיִנְהָ שֶׁל תוֹרָה

באור החיים הקדוש פְּרִשְׁת וַיֵּצֵא (מט יא), כתב, שכחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא
 שצריך שיתעסקו ישראל ביינה של תורה, ובאור הדברים, שילמדו את פנימיות התורה שנה
 וינה של תורה (פס נז גמטריה "סודי").

ביינה הדבר להחיש את הגאולה ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים. בולגו הפצי
 חיים!!! בולגו לומדים זוהר הקדוש!!!

סבת רעידת האדמה

(זוהר ח"ב יז, ב)

רבי יצחק פגע בהוא טורא, וחמא חד בר נש דהוה נאים תחות חד אילן. יתיב תמן, אדהוה יתיב, חמא ארעא דמתחלחלא, ואתבר ההוא אילנא, ונפל, וחמא בקיעין גופין בארעא, וארעא סלקא ונחתא.

אתער ההוא גברא, צווח לקבליה דרבי יצחק, ואמר ליה יודאי יודאי, בכי ונהים, דהאי דנא מיקמין ברקיעא חד רברבא מונא שלטנא עלאה, והוא זמין למעבד עמוכון ביש סגי, והאי רגשא דארעא בגיניכון הוה. דכל זמנא דרגשא ארעא, כד קם מונא, דייעביד עמוכון בישא.

תנווה רבי יצחק ואמר, ודאי כתיב, (משלי ל) תחת שלש רגזה ארץ, וכתיב תחת עבד כי ימלוך. מונא דהוה (מונא) תחות שלטנא אחרא, ומליה, ויהבין ליה שלטנא, וכל שפן כד שליט בישראל.

יתמות רוחנית

(זוהר ח"ב כג ע"א וע"ב)

רבי שמעון הוה יתיב יומא, חד, ורבי אלעזר בריה, (עמיה) ורבי אבא עמיה. אמר רבי אלעזר, האי קרא דכתיב, וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב וגו'. מהו וארא, ואדבר מיבעי ליה. אמר ליה, אלעזר ברי, רזא עלאה איהו.

סבת רעידת האדמה

(זוהר ח"ב יז, ב)

רבי יצחק פגש באותו הר, וראה איש אחד ישן תחת האילן. ישב שם. עד שישב, ראה שהארץ מתחלחלת, ונשבר אותו אילן ונפל, וראה בקיעים וגמות בארץ, והארץ עולה ויורדת.

התעורר אותו האיש, וצוח כנגד רבי יצחק ואמר לו: יהודי יהודי, תבכה ותנהם, שעכשו מעמידים ברקיע גדול מונא אחד שליט עליון, והוא עתיד לעשות עמכם הרבה רע, ורעידת האדמה הזאת היתה בגללכם. שכל פעם שרועדת הארץ, כשקם מונא שיעשה עמכם רע.

תמה רבי יצחק ואמר, ודאי כתוב (משלי ל) תחת שלוש רגזה ארץ, וכתוב תחת עבד כי ימלוך. מונא שהיה [מונא] תחת שלטון אחר ומלוך, ונתנו לו שלטון, וכל שפן כששולט בישראל.

יתמות רוחנית

(זוהר ח"ב כג ע"א וע"ב)

רבי שמעון היה יושב יום אחד, ורבי אלעזר בנו [עמו], ורבי אבא עמו. אמר רבי אלעזר, פסוק זה שכתוב וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב וגו', מהו וארא? ואדבר היה צריך (לכתב)! אמר לו, אלעזר בני, זהו סוד עליון.

בְּאוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אֲבָא וְנִשְׁקוּ יָדָיו.
בְּכֹה רַבִּי אֲבָא וְאָמַר, אוֹי
כְּשֶׁתִּסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם וַיִּשְׁאַר הָעוֹלָם
יְתוֹם מְמוֹךְ, מִי יָכוֹל לְהַאִיר דְּבָרֵי תוֹרָה?

אַבְנִים וְקוֹרוֹת הַבַּיִת מְעִידִים עַל הָאָדָם

(זוהר ח"ב כח ע"א וע"ב)

רַבִּי חֲזִיָּא הָיָה יוֹשֵׁב יוֹם אֶחָד עַל דְּלַת
שַׁעַר שֶׁל אוֹשָׁא. רָאָה אֶת רַבִּי
אֶלְעָזָר קְטִפְרָא (סוג עוף) טָס אֵלָיו. אָמַר
לוֹ לְרַבִּי אֶלְעָזָר, מִשְׁמַע שְׁאִפְלוּ בְּדַרְכְּךָ
הַכֹּל מִשְׁתַּוְּקָקִים לְלַכֵּת אַחֲרֶיךָ. הִחְזִיר
רָאֵשׁוּ וְרָאָה אוֹתוֹ. אָמַר, וַדַּאי יֵשׁ אֶצְלוֹ
שְׁלִיחוֹת, שְׁהֵרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֹשֶׂה
שְׁלִיחוֹת בְּכֹל, וְכִמְהָ שְׁלוּחִים יֵשׁ לְקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, שְׁלֵא תֵאמַר דְּבָרִים שְׁיֵשׁ בָּהֶם
רוּחַ בְּלִבְד, אֶלָּא אִפְלוּ אוֹתָם דְּבָרִים שְׁאִין
בָּהֶם רוּחַ.

אָתוּ רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אֲבָא וְנִשְׁקוּ יָדָיו.
בְּכֹה רַבִּי אֲבָא, וְאָמַר, וְוִי כַד
תִּסְתַּלַּק מִעֲלָמָא, וַיִּשְׁתַּאר עֲלָמָא יְתוֹם
מִינָךְ, מָאן יָכִיל לְאַנְהָרָא מַלְיָן דְּאוֹרֵיִיתָא.

אַבְנִים וְקוֹרוֹת הַבַּיִת מְעִידִים עַל הָאָדָם

(זוהר ח"ב כח ע"א וע"ב)

רַבִּי חֲזִיָּא, הָנָה יְתִיב יוֹמָא קְדָא, אֲבָבָא
דְּתַרְעָא דְאוֹשָׁא. חֲמָא לִיהַ לְרַבִּי
אֶלְעָזָר חַד קְטִפְרָא טָאסָא גְבִיָּה, אָמַר
לִיה לְרַבִּי אֶלְעָזָר, מִשְׁמַע, דְּאִפְלוּ
בְּאוֹרְחָךְ כֹּלָא תְּאִיבִין לְמַהַךְ אֲבַתְרָךְ.
אֶהְדֵּר רִישָׁא וְחֲמָא לִיה. אָמַר, וַדַּאי
שְׁלִיחוֹתָא אִית גְּבִיָּה. דְּהָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא בְּכֹלָא עֲבִיד שְׁלִיחוֹתֵיהּ, וְכִמְהָ
שְׁלִיחִין אִית לִיה לְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
דְּלֵא תִימָא מַלְיָן דְּאִית בְּהוּ רוּחָא
בְּלַחוּדֵיהוּ, אֶלָּא אִפְלוּ אִינוּן מַלְיָן דְּלִית
בְּהוּ רוּחָא.

פְּתַח וְאָמַר, (חֲבִקוּק ב) כִּי אָבִן מִקִּיר תִּזְעַק
וְכַפִּיס מַעֲיָן יַעֲנֶנָּה. כְּמָה יֵשׁ לְאָדָם
לְהַזְהֵר מִחֲטָאֵיו שְׁלֵא יַחְטָא לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא. וְאִם יֵאמַר מִי יַעֲיֵד בּוֹ? הֲרִי
אֲבָנֵי בֵיתוֹ וְעַצְמֵי שֶׁל בֵּיתוֹ יַעֲיֵדוּ בּוֹ.
וְלִפְעָמִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה בָּהֶם
שְׁלִיחוֹת. בֵּא רָאָה, מִטָּה אֶהְרֵן שֶׁהוּא עֵץ
יָבֵשׁ, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֹשֶׂה בּוֹ אֶת
רֵאשִׁית הַנְּסִים, וְשִׁתֵּי שְׁלִיחוֹת נַעֲשׂוּ בּוֹ.
אֶחָד שֶׁהוּא עֵץ יָבֵשׁ וְבִלַּע אֶת אוֹתָם
הַתַּנְיָנִים שְׁלָהֶם, וְאֶחָד שְׁהֵרִי לְשַׁעָה אַחַת
חָזַר בְּרוּחַ וְנַעֲשֶׂה בְּרִיָּה.

פְּתַח וְאָמַר, (חֲבִקוּק ב) כִּי אָבִן מִקִּיר תִּזְעַק
וְכַפִּיס מַעֲיָן יַעֲנֶנָּה. כְּמָה אִית לִיה
לְבַר נֶשׁ לְאַזְדַּהֲרָא מַחֻבּוּבִי, דְּלֵא יַחְטָא
קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְאִי יִימָא מָאן
יִסְהִיד בִּיה. הָא אֲבָנֵי בֵיתִיה וְאֶעֱי בֵיתִיה
יִסְהִידוּ בִּיה. וְלִזְמַנִּין דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
עֲבִיד בְּהוּ שְׁלִיחוֹתָא. תָּא חֲזִי חוּטְרָא
דְּאֶהְרֵן, דְּאִיהוּ אַעָא וְבִישָׁא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא שִׁירוּתָא דְּנַסִּין עֲבִד בִּיה, וְתַרִּי
שְׁלִיחוֹתֵי בִיה אַתְעֲבִידוּ. חַד דְּאִיהוּ אַעָא
יְבִישָׁא וְבִלַּע לְאִינוּן תַּנְיָנֵי דִּילְהוּן. וְחַד
דְּהָא לְשַׁעָתָא אַתְהַדֵּר בְּרוּחָא וְאַתְעֲבִיד
בְּרִיָּה.

אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר, תַּפַּח רוּחַם שֶׁל אוֹתָם שְׁאוּמְרִים, שֶׁלֹּא עֲתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַחֲיוֹת מֵתִים, וְאִיךָ יַעֲשֶׂה מֵהֶם בְּרִיָּה חֲדָשָׁה. יֵבְאוּ יִרְאוּ אוֹתָם הַטַּפְּשִׁים אֶת הַרְשָׁעִים, הַרְחוּקִים מִן הַתּוֹרָה, רְחוּקִים מִמּוֹנֵנוּ, בְּיַד אַהֲרֹן הִיָּה מִטָּה, עַץ יֵבֵשׁ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְפִי שְׁעָה הַפֶּךָ אוֹתוֹ לְבְרִיָּה מְשֻׁנָּה בְּרוּחַ וְגוּף. אוֹתָם גּוֹפִים שֶׁהָיוּ בְּהֶם רוּחוֹת וְנִשְׁמוֹת קְדוּשׁוֹת וְשָׁמְרוּ אֶת מִצְוֹת הַתּוֹרָה וְהִשְׁתַּדְּלוּ בַּתּוֹרָה יוֹמָם וְלַיְלָה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא טָמֵן אוֹתָם בְּעֶפֶר - אַחַר כָּךְ בְּזִמְנֵן שִׁיחַדֵּשׁ אֶת הָעוֹלָם עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה שִׁיַּעֲשֶׂה אוֹתָם בְּרִיָּה חֲדָשָׁה.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׁאוֹתוֹ גּוֹף שֶׁהָיָה, יְקוּם. מִשְׁמַע שְׁכַתּוֹב (ישעיה כו) יִחְיוּ מֵתֵיךְ וְלֹא כְּתוֹב יִבְרָא, מִשְׁמַע שֶׁהֵם בְּרִיּוֹת אֲבָל יִחְיוּ. שֶׁהָיָה עֶצֶם אַחַת נִשְׁאַרְתָּ מִן הַגּוּף תַּחַת הָאֲדָמָה, וְהָיָה לֹא נִרְקָבֵת וְלֹא תִבְלָה בְּעֶפֶר לְעוֹלָמִים, וּבְאוֹתוֹ זְמַן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִבְרַךְ אוֹתוֹ, וְיַעֲשֶׂה אוֹתוֹ כְּמוֹ שְׁאוֹר שְׁבַעֲסָה, וְתַעֲלֶה וְתַתְּפֹשֵׁט לְאַרְבַּע פְּנוֹת, וּמִפְּנֵי יִשְׁתַּכְּלֵל הַגּוּף וְכָל אֵיבָרָיו, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִתֵּן בּוֹ רוּחַ אַחַר כָּךְ. אָמַר לוֹ רַבִּי אֱלֶעָזָר, כָּךְ הוּא. וּבֵא רְאֵה, אוֹתָהּ עֶצֶם בְּמָה הַתְּרַכְכָּה? בְּטַל, שְׁכַתּוֹב כִּי טַל אוֹרוֹת טַלְךָ וְגו'.

אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר, תַּפַּח (דף כ"ח ע"ב) רִנְחִיהוֹן, דְּאֵינוֹן דְּאִמְרִין, דְּלֹא זְמִין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַחֲזִיא מֵתֵיָא, וְהִיךְ יִתְעַבֵּיד מִנִּיְהוּ בְּרִיָּה חֲדָשָׁא. יִיתוֹן וְיַחֲמוֹן אֵינוֹן טַפְּשָׁאִין חֲזִיבִיָּא, רְחִיקִין מְאוּרִיָּתָא, רְחִיקִין מִנְיָה, בִּיּוֹדִיה דְּאַהֲרֹן הָהוּא חוּטְרָא, אַעָא יִבִּישָׁא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְפּוּם שְׁעֵתָא אַהֲדָר לִיה בְּרִיָּה, מְשֻׁנָּה בְּרוּחָא וְגוּפָא. אֵינוֹן גּוֹפִין, דְּהוּוּ בְּהוּ רוּחִין וְנִשְׁמַתִּין קְדִישִׁין, וְנִטְרוּ פְקוּדֵי אוּרִיָּתָא, וְאִשְׁתַּדְּלוּ בְּאוּרִיָּתָא יִמְמָא וְלִילִי, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא טָמִיר לוֹן בְּעֶפְרָא, לְבַתָּר, בְּזִמְנָא דִּיחֲדִי עֲלִמָא, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה דִּיעֲבַד לְהוּ בְּרִיָּה חֲדָשָׁא.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְהָהוּא גּוּפָא דְהוּהוּ, יְקוּם. מִשְׁמַע דְּכַתִּיב, (ישעיה כ"ו) יִחְיוּ מֵתֵיךְ, וְלֹא כְּתִיב יִבְרָא, מִשְׁמַע דְּבְרִיִּין אֵינוֹן אֲבָל יִחְיוּ. דְּהָא גְרַמָּא חַד, יִשְׁתַּאֲר מִן גּוּפָא תַּחַת אֲרַעָא, וְהָהוּא לֹא אַתְרַקֵּב וְלֹא אַתְבְּלִי בְּעֶפְרָא לְעוֹלָמִין, וּבְהָהוּא זְמַנָּא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִבְרַךְ לִיה, וְיַעֲבִיד לִיה פְּחִמִירָא בְּעִיסָה, וְיִסְתַּלַּק וְיִתְפָּשֵׁט לְאַרְבַּע זְוִיִּין וּמִנְיָה יִשְׁתַּכְּלֵל גּוּפָא וְכָל שִׁיפּוּי. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב בִּיה רוּחָא לְבַתָּר. אָמַר לִיה רַבִּי אֱלֶעָזָר הֲכִי הוּא. וְתָא חֲזִי, הָהוּא גְרַמָּא בְּמָה אַתְרַכְךָ. בְּטַל. דְּכַתִּיב, (ישעיה כ"ו) כִּי טַל אוֹרוֹת טַלְךָ וְגו'.

לֶךְ אֲכֹל בְּשִׂמְחָה לַחֲמֹךְ וּשְׂתֵה בְּלֵב טוֹב
יֵינֶךָ

(זוהר ח"ב כח ע"א וע"ב)

רבי חייא קם לילה אחד לעסק בתורה,
והיה עמו רבי יוסי הקטן, שהיה
תינוק. פתח רבי חייא ואמר, (קהלת ט) לך
אכל בשמחה לחמך ושתה בלב טוב יינך
כי כבר רצה האלהים את מעשיך. מה
ראה שלמה המלך שאמר פסוק זה?

אלא שלמה כל מלוי בחכמה הוה, והאי
דאמר לך אכול בשמחה לחמך,
בשעתא דבר נש אזיל באורחוי דקודשא
ברוך הוא, קדשא בריך הוא מקרב ליה
לגביה, ויהיב ליה שלוה ונייחא, בדין
נהמא וחמרא דאכיל ושתוי, בחדוה
דלפא, בגין דקודשא בריך הוא אתרעי
בעובדוי.

אמר ליה ההוא רביא, אי הכי, הא אמרת
דכל מלוי דשלמה בחכמתא הוה,
אן הוא חכמתא הכא. אמר ליה ברי
תבשל בשולך, ותחמי האי קרא. אמר
ליה עד לא בשילנא ידענא. אמר ליה
מונא לך.

אמר ליה, קלא חד שמענא מאבא, דהוה
אמר בהאי קרא וכו'. אתא ר' חייא
ונשקיה, אמר, חייך ברי האי מלה
שבקנא בגינך, והשתא ידענא, דקודשא
ברוך הוא בעי לאעטרך לך באורייתא.

לֶךְ אֲכֹל בְּשִׂמְחָה לַחֲמֹךְ וּשְׂתֵה בְּלֵב טוֹב
יֵינֶךָ

(זוהר ח"ב כח ע"א וע"ב)

רבי חייא קם לילה אחד לעסק בתורה,
באורייתא, והיה עמו ר' יוסי
זוטא, דהוה רביא. פתח ר' חייא ואמר,
(קהלת ט) לך אכול בשמחה לחמך ושתה
בלב טוב יינך כי כבר רצה האלהים את
מעשיך. מאי קא חמא שלמה דאמר האי
קרא.

אמר ליה ההוא רביא, אי הכי, הא אמרת
דכל מלוי דשלמה בחכמתא הוה,
אן הוא חכמתא הכא. אמר ליה ברי
תבשל בשולך, ותחמי האי קרא. אמר
ליה עד לא בשילנא ידענא. אמר ליה
מונא לך.

אמר ליה, קלא חד שמענא מאבא, דהוה
אמר בהאי קרא וכו'. אתא ר' חייא
ונשקיה, אמר, חייך ברי האי מלה
שבקנא בגינך, והשתא ידענא, דקודשא
ברוך הוא בעי לאעטרך לך באורייתא.

בלב אחד

(זוהר ח"ב ל; ע"ב לא ע"א)

רבי יהודה ורבי חייא, הוּו אַזלי באורחא. אָמור רבי חייא, חבְרַיָא כד אינון באורחא, (דף ל"א ע"א) בעיין למתך בלבא חד. ואי איערעו, או אזלי בגווייהו חייבי עלמא, או בני נשא דלאו אינון מהיכלא דמלכא, בעו לאתפרשא מנייהו. מנא לן. מכלב, דכתיב, (במדבר י"ד) ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת עמו וימלא אחריו. מאי רוח אחרת. דאתפרש מאינון מאלליון, דכתיב, (במדבר י"ד) ויעלו בנגב ויבא עד חברון. דאתפרש מאינון מאלליון ואתא איהו בלחודזי לחברון, לאשתטחא על קברי אבהו.

בלב אחד

(זוהר ח"ב ל; ע"ב לא ע"א)

רבי יהודה ורבי חייא היו הולכים בדרך. אָמור רבי חייא, כְּשִׁחְבְּרִים הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ, צְרִיכִים לְלַכֵּת בְּלֵב אֶחָד, וְאִם נִפְגְּשׁוּ אוֹ שְׁהוֹלְכִים עִמָּם הִרְשָׁעִים שֶׁל הָעוֹלָם, אוֹ בְּנֵי אָדָם שְׂאִינָם מְהִיכֵל הַמֶּלֶךְ, צְרִיכִים לְהִפְרֹד מֵהֶם. מוֹנִין לָנוּ? מִכְּלָב, שֶׁכְּתוּב (במדבר י"ד) וְעַבְדֵי כָלָב עֲקַב הִיְתָה רוּחַ אַחֲרֵת עִמּוֹ וַיִּמְלֵא אַחֲרָיו. מַה זֶה רוּחַ אַחֲרֵת? שֶׁנִּפְרַד מְאוֹתָם מֵרְגֵלִים, שֶׁכְּתוּב (שם יג) וַיַּעֲלוּ בְּנֶגֶב וַיָּבֹאוּ עַד חֶבְרוֹן. שֶׁנִּפְרַד מְאוֹתָם מֵרְגֵלִים וְבָא לְבַדּוֹ לְחֶבְרוֹן לְהִשְׁתַּחֲוֹת עַל קַבְרֵי הָאֲבוֹת.

שְׂמֻחַת הַמְּלָאכִים הָעֲלִיּוֹנִים

(זוהר תרומה קלו, ב)

רַב הַמְּנוּנָא סָבָא, כַּד הוּו סְלִיק מִנְהֵרָא בְּמַעְלֵי שִׁבְתָּא, הוּו יְתִיב רַגְעָא חֲדָא, וְזִקְיָא עֵינָיו, וְהוּו חֲדֵי, וְהוּו אָמור, דְּהוּו יְתִיב, לְמַחְמֵי חֲדוּה דְּמְלָאכֵי עֲלָאֵי. אֲלִין סְלִקוּן, וְאֲלִין נַחְתִּין. וּבְכָל מַעְלֵי שִׁבְתָּא, יְתִיב בְּרַגְעָא בְּעוֹלָם הַנְּשֻׁמוֹת. זְכָאָה אִיהוּ מָאן דִּידַע בְּרַזִּין דְּמֵאֲרִיָּה.

שְׂמֻחַת הַמְּלָאכִים הָעֲלִיּוֹנִים

(זוהר תרומה קלו, ב)

רַב הַמְּנוּנָא סָבָא, כְּשִׁהָה עוֹלָה מִהֵנְהָרָא בְּעֵרֵב שִׁבְתָּא, הִיָּה יוֹשֵׁב רַגַע אֶחָד וּמְרִים עֵינָיו, וְהִיָּה שְׂמֻחַ וְהִיָּה אָמור שִׁהָה יוֹשֵׁב לְרֵאוֹת אֶת שְׂמֻחַת הַמְּלָאכִים הָעֲלִיּוֹנִים, אֵלָה עוֹלִים וְאֵלָה יוֹרְדִים. וּבְכָל עֵרֵב שִׁבְתָּא יוֹשֵׁב אָדָם בְּעוֹלָם הַנְּשֻׁמוֹת. אֲשֶׁרֵי מִי שִׂידַע בְּסוּד רְבוּנוּ.

סוּד שֵׁינַת דּוֹד הַמְּלָךְ

(זוהר ויגש רו ע"ב; רו ע"ב)

רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יוֹסִי אַעְרַעוּ בְּכַפֵּר חֲנוּן. עַד דְּהוּו יְתִיבֵי בִי אוֹשְׁפִיזִיָּהוּ, אֶתָּא חַד בַּר נֶשׁ וְחַד מְטוּלָא דְּחִמְרָא קָמִיָּה וְעָאל בְּבֵיתָא. אַדְהִכִּי, אָמור רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יוֹסִי, הָא תְּגִינּוּ, דְּדוֹד מְלָכָא הוּו

סוּד שֵׁינַת דּוֹד הַמְּלָךְ

(זוהר ויגש רו ע"ב; רו ע"ב)

רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יוֹסִי נִפְגְּשׁוּ לְכַפֵּר חֲנוּן. בְּעוֹדָם יוֹשְׁבִים בְּבֵית כְּלוּנָם, בָּא אִישׁ אֶחָד, וּמִשָּׂא שֶׁל חֲמוּר לְפָנָיו, וְנִכְנַס לְבֵיתָא. בֵּין כֶּךָ אָמור רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יוֹסִי, הִנֵּה שְׂנִינּוּ שְׂדוּד הַמֶּלֶךְ הִיָּה מִתְּנַמְנָם כְּמוֹ

סוס ושנתו מועטת, איך הִיָּה קם בחצות הלילה, השעור הִנָּה הוא קטן, ולא הִיָּה מתעורר אִפְּלוּ בְּשִׁלִּישׁ הַלַּיְלָה?

מתנמנם כסוס, ושינתיה זעיר, היך הָוָה קם בפלגות ליליא. האי שעורא זעיר איהו ולא הָוָה אתער אִפְּלוּ בתלתות ליליא.

אָמַר לוֹ, בְּשַׁעָה שְׁנַכְנַס הַלַּיְלָה, הִיָּה יוֹשֵׁב עִם כָּל גְּדוּלֵי בֵיתוֹ וְדָן אֶת הַדִּין וְעוֹסֵק בְּדַבְרֵי תוֹרָה, וְאַחַר כֵּן הִיָּה יִשָּׁן שְׁנָתוֹ עַד חֲצוֹת הַלַּיְלָה, וְקָם בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה וּמִתְעוֹרֵר, וּמִשְׁתַּדֵּל בְּעִבּוּדַת רַבּוֹנוֹ בְּשִׁירִים וְתַשְׁבָּחוֹת.

אָמַר לֵיהּ, בְּשַׁעָתָא דְעָאֵל לִילִיא, הָוָה יָתִיב עִם כָּל רַבְרְבֵי בֵיתֵיהּ וְדָאִין דִּינָא, וְעָסִיק בְּמִלֵּי דְאוֹרֵייתָא. וּלְבַתֵּר הָוָה נָאִים שִׁינְתֵּיהּ עַד פִּלְגוֹת לִילִיא, וְקָם בְּפִלְגוֹת לִילִיא וְאַתְעֵר, וְאַשְׁתַּדֵּל בְּפוֹלְחָנָא דְמֵאֲרֵיָהּ, בְּשִׁרִין וְתוֹשְׁבָהּוֹן.

בִּינְתָיִם אָמַר הָאִישׁ הַהוּא, וְכִי הַדְּבַר הִנָּה שְׂאֵתָם אוֹמְרִים הוּא כִּי? סוּד הַדְּבַר יֵשׁ כָּאֵן, שְׁהִנָּה דוֹד הַמְּלֶכֶךְ חֵי וְקִיָּם לְעוֹלָם וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים, וְדוֹד הַמְּלֶכֶךְ הִיָּה שׁוֹמֵר כָּל יָמָיו שְׁלֵא יִטְעַם טַעַם מִיֵּתָהּ, מִשׁוּם שְׁהַשְׁנָה אַחַד מִשְׁשִׁים בְּמִיתָהּ הִיא, וְדוֹד, מִשׁוּם מְקוּמוֹ שְׁהוּא חֵי, לֹא הִיָּה יִשָּׁן אֶלָּא שְׁשִׁים נְשִׁימוֹת, שְׁעַד שְׁשִׁים נְשִׁימוֹת חֶסֶר אַחַת הוּא חֵי, מִשֵּׁם וְהִלָּאָה טוֹעַם אָדָם טַעַם מִיֵּתָהּ וְשׁוֹלֵט בּוֹ הַצַּד שֶׁל רוּחַ הַטְּמָאָה. וְזֶה הִנָּה שׁוֹמֵר דוֹד הַמְּלֶכֶךְ, שְׁלֵא יִטְעַם טַעַם שֶׁל מִיֵּתָהּ, וְשׁוֹלֵט (שְׁלֵא יִשְׁלַט) בּוֹ צַד שֶׁל רוּחַ אַחֲרַת וְכוּ'.

אֲדַהְכֵי אָמַר (דף רז ע"א) הַהוּא בַר נָשׁ, וְכִי הִיא מְלָה דְקַאֲמֵרִיתָהּ, הַכִּי הוּא. רָזָא דְמְלָה הַכָּא, דְהָא דוֹד מְלַכָּא חֵי וְקִיָּים לְעוֹלָם וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִין. וְדוֹד מְלַכָּא הָוָה נְטִיר כָּל יוֹמוֹי דְלֹא יִטְעַם טַעַם מִיֵּתָהּ. בְּגִין דְּשִׁינְתָא חַד מִשְׁתִּין בְּמִיתָהּ אִיהוּ. וְדוֹד בְּגִין דּוֹכְתֵיהּ דְאִיהוּ חֵי, לֹא הָוָה נָאִים אֶלָּא שִׁיתִין נְשִׁמֵי. דְעַד שְׁתִּין נְשִׁמֵי חֶסֶר חַד, אִיהוּ חֵי. מִתְמָן וְלַהֲלָאָהּ, טַעַם בַּר נָשׁ טַעַמָא דְמוֹתָא, וְשִׁלֵּיט בֵּיהּ סְטְרָא דְרוּחַ מְסֻאָבָא. וְדָא הָוָה נְטִיר דוֹד מְלַכָּא, דְלֹא יִטְעַם טַעַמָא דְמוֹתָא, וְשִׁלֵּיט (ס"א דְלֹא יִשְׁלִיט) בֵּיהּ סְטְרָא דְרוּחָא אַחֲרָא וְכוּ'.

בְּאוֹ רַבֵּי יְהוּדָה וְרַבֵּי יוֹסִי וּנְשִׁקוּהָ, אָמְרוּ לוֹ, מַה שְׁמַךְ? אָמַר לָהֶם, חֲזַקְיָהּ. אָמְרוּ לוֹ, יִישֵׁר כַּחַד וְתַתְחַזֵּק תוֹרַתְךָ. יָשְׁבוּ. אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה, הוֹאִיל וְהַתְחַלַּתְתָּ, אָמַר לָנוּ מַעֲתָה סוּדוֹת עֲלוּיָנִים שְׂאֵמֵרְתָּ וְכוּ'.

אָתוּ רַבֵּי יְהוּדָה וְרַבֵּי יוֹסִי וּנְשִׁקוּהָ, אָמְרוּ לֵיהּ, מַה שְׁמִיךְ. אָמַר לְהוֹן, חֲזַקְיָהּ. אָמְרוּ לֵיהּ, יִתְיַשֵּׁר חִילְךָ וְיִתְתַקַּף אוֹרֵייתְךָ. יָתִיבוּ. אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה, הוֹאִיל וְשִׁרִיתָ, אִימָא לָן מַהֲנִי רִזִּין עֲלָאִין דְקַאֲמֵרְתָּ וְכוּ'.

בינתים בא רבי אלעזר. כיון שראה אותם, אמר, ודאי שהשכינה כאן. אמר להם, במה עסקתם? אמרו לו את כל המעשה. אמר, ודאי שיפה אמר.

אדהכי אתא רבי אלעזר, כיון דחמא לון אמר, ודאי שכינתא הכא. אמר להון במאי עסקיתו. אמרו ליה (דף רז ע"ב) כל עובדא. אמר, ודאי שפיר קאמור.

תפלה על המזונות לפני הסעודה

(זוהר ח"ב סב ע"ב)

רבי ייסא סבא לא התקין סעודה בכל יום עד שבקש בקשתו לפני הקדוש ברוך הוא על מזונות. אמר, לא נתקין סעודה עד שתנתן מבית המלך. אחר שבקש בקשתו לפני הקדוש ברוך הוא, היה מחכה שעה אחת, ואמר: הרי זמן שנתן מבית המלך, מכאן ולהלאה התקינו הסעודה! זוהי הדרך של אותם יראי הקדוש ברוך הוא, יראי חטא.

תפלה על המזונות לפני הסעודה

(זוהר ח"ב סב ע"ב)

רבי ייסא סבא, לא אתקין סעודתא בכל יומא, עד דבצא בעותיה קמי קדשא בריך הוא, על מזוני. אמר, לא נתקין סעודתא, עד דתתייב מבי מלכא. לבתר דבעי בעותיה קמי קדשא בריך הוא, הוה מחכה שעתא חדא, אמר הא עידן דתתייב מבי מלכא, מכאן ולהלאה אתקינו סעודתא. ודא הוא ארחא, דאינון דחלי קדשא בריך הוא, דחלי חטאה.

אותם הרשעים שהולכים עקמים בדרך התורה, מה כתוב בהם? (ישעיה ה) הוי משכימי בבקר שכר ירדפו. ועל זה רוצה יי את יראיו את המיחלים לחסדו. דנקא לחסדו. (ובזה) נודעים בני האמונה בכל יום ויום. זהו שכתוב ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו. יום ביומו אמר, ולא דבר יום ליום אחר.

אינון חייביא דאזלין עקימין בארחי אורייתא, מה כתיב בהו. (ישעיה ה) הוי משכימי בבקר שכר ירדפו. ועל דא רוצה יי את יראיו את המיחלים לחסדו. לחסדו דייקא. (ס"א ובהא) אשתמודען אינון בני מהימנותא בכל יומא ויומא, הדא הוא דכתיב, ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו. יום ביומו קאמור, ולא דבר יום ליום אחר.

וכל כך למה? למען אנסנו הילך בתורתך אם לא. ככאן נודעים אותם בני האמונה, שכל יום ויום הולכים בדרך שירה בתורה.

וכל כך למה. למען אנסנו הילך בתורתך אם לא ככאן אשתמודען אינון בני מהימנותא, דכל יומא ויומא אינון אזלי בארץ מישר באורייתא.

בימים הראשונים היה אדם אומר לחברו: אמר לי דבר אחד

ביומי קדמאי, הוה בר נש אמר לחבריה, אימא לי מלה חדא דאורייתא,

מהתורה וטל מנה כסף. עכשו אומר אדם לחברו: טל מנה כסף ועסק בתורה. ואין מי שישגיח, ואין מי שירכין אָזְנוֹ, פָּרַט לאותם מעטים (זרעים) קדושים עליונים, שהקדוש ברוך הוא משתבח בהם, שכתוב (שם ט) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ גֶּצֶר מטעי מעשה ידי להתפאר.

וטל מנה כסף. השתא אומר בר נש לחבריה, טל מנה כסף ואשתדל באורייתא, ולית מאן דישגח, ולית מאן דירכין אודניה, בר אינון זעירין (נ"א זרעין) קדישי עליונין, דקודשא בריך הוא משתבח בהו, דכתיב, (ישעיה ט) ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ גֶּצֶר מטעי מעשה ידי להתפאר.

אמר החפץ חיים, "בדקה אחת נאמרות כמאתים מלים! בשעה, כתריסר אלף. ולמוד תורה כנגד כולם יוצא שכל דבור תורה נכפל ב 613, עתה כל שעה שעה ערך ליותר משבע מליון מצוות, [7,356,000] בשעור תורה אחד שבו 'שומע כעונה'...". ואם בשעתים, הרי החשבון עולה לכדי ארבע עשרה מליון. ארבע שעות, עשרים ושמונה מליון.

וה"בן איש חי" כתב בשם המקבילים, ששכר למוד התורה בשבת פי אלף מיום חול. הוי אמר, שדקה אחת של למוד בשבת, אמרה על פרשת השבוע בשלחן השבת, שכרה כלמוד רצוף של שש עשרה וחצי שעות ביום חול, ושוות ערך למאה עשרים ושתיים וחצי מליון מצוות! - וצריך להוסיף כלמוד התורה הקדושה ובפרט תורת הרשב"י בלימוד זוהר הקדוש, שבשניה אחת בלבד זוכים לכ-28,000 שנה תורה [הביאור: מאה מליון שנה תורה לחלק לששים, שוונה 1,666,666, כלומר מליון ושני שלישי, לחלק לששים שניות, שוונה בשניה אחת 27,777.777, כלומר כעשרים ושמונה אלף שנה תורה, בנוסף כל מילה תורה נכפל בשש מאות שלש עשרה, ובשניה אחת אפשר לומר שלש מלים תורה, לפיכך יוצא כחמשים מליון מצוות בשניה אחת].

צא וחשב מה שאמר האורחות צדיקים, שעל מצוה בשמחה מקבילים פי אלף, ותשמח רק מכה, ועוד דברי הפסא מלך ששעה לימוד זוהר הקדוש הוא כשנה, בוודאי כל השבת תלמד זוהר הקדוש כדי להכריע את הפך לטובה, שכל שעה יעלה למליון שנה תורה, ובוודאי היצר לא יתן לך מנוחה, ואז תתגבר עליו, ותוסיף בה עוד כפול מאה, כמו שכתוב באבות דרבי נתן, ויהיה לך מליון שנה תורה, רק רגע, הרי בכל דקה אומרים מאתיים מלים תורה, כפול 60 דקות, זה 12,000 מלים תורה בשעה, שמכפלות באלף, ועוד פעם באלף, ועוד פעם במאה, והכל בערך של שנה, רגע, בואו חשבון: כמה שעות יש בשנה? נכפיל 24 שעות ביום כפול 365 יום בשנה, שוונה 8,760 שעות כפול 12,000 מלים תורה שיש בכל שעה, שוונה מאה וחמש מליון מאה עשרים אלף מלים תורה (105,120,000), וכל מילה תורה מכפלת ב- 613 כי תלמוד תורה כנגד כולם, והחשבון הוא: 105,120,000 כפול 613 שוונה 64,438,560,000 [כשישים וארבע וחצי מליארד מצוות]. וזה רק בשעה לימוד זוהר הקדוש ביום חול.

וזה עוד לפני המאה מליון שהכפלנו, כלומר, כפול אלף בשבת, ועוד כפול אלף בשמחה, ובהתגברות על הצער עוד כפול מאה, עוד לא גמרנו!!! חשב עוד רגע! אם בבית הכנסת שלך תלמד במניין, שוב יכפל באלף, כי כל מה שנותנים משמים נותנים באלף (זוהר פרשת ויצא), והרי השכינה שורה במניין, ואם אתה תארגן את השיעור, הרי כנגד כל אחד תקבל את השכר!!!

אתה יודע מה? גם אם לא שמעו לך, אבל אתה השתדלת לקבץ את המנין, גם תקבל את אותו שכר, ולא עוד, אלא שכל העוונות שלך? מחקו ונכדברי המהר"ח"ו שער הגלגולים, הנך"א משלי, ואוהב ישראל פרשת קרח, נו! יש עוד מה לחשוב? האם תשב בחבוק ידיים? הרי נהיית העשירי הכי הגדול בעולם במצוות, מולטי זיליונר!!! הרי אתה צריך לשר ולרקוד כל היום וכל הלילה כמו בשמחת בית השואבה שלא ישנו כל השבוע מרב שמחה (סכה דף נא ע"ב): תנו רבנן, מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו.

מתוך קונטרס "שמחת זוהר"

❖ פרשת ויצא ❖

זוהר חלק א' פרשת ויצא - דף קמ"ו עמוד ב'

קדושת יעקב - מדת תפארת

"וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה". רבי חייא פתח ואמר, (קהלת א'): **"וְזָרַח הַשֶּׁמֶשׁ וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ וְאֵל מְקוֹמוֹ שׁוֹאֵף זֹרַח הוּא שָׁם"**, זה הכתוב נתבאר, אבל **זָרַח הַשֶּׁמֶשׁ** זה יעקב כאשר היה בבאר שבע^[א] וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ כאשר הלך לחרון, שכתוב: **"וַיֵּלֶךְ שָׁם כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ"**, ואל מקומו שואף זורח הוא שם, שכתוב: **"וַיִּשְׁכַּב בְּמָקוֹם הַהוּא"**.

זוהר חלק א' פרשת ויצא - דף קמ"ז עמוד א'

יציאת יעקב מארץ ישראל

רבי שמעון אמר, יצא מכללו של ארץ ישראל, שכתוב: **"וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע"**, והלך לרשות אחר, שכתוב: **"וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה"**, מקום שדין ורוגז שם, ארץ של רשות אחר, וכאשר הגיע לבית אל שהוא ברשות הקדושה מה כתוב, **"וַיִּפְגַּע בְּמָקוֹם וַיֵּלֶךְ שָׁם"**.

זוהר חלק א' פרשת ויצא - דף מ"ט עמוד ב'

ענין החיבור

"וַיִּפְגַּע בְּמָקוֹם וַיֵּלֶךְ שָׁם". שנטל רשות בתחילה, מכאן למדנו שמי שמתחבר באשתו צריך לפייס אותה ולהמתיק לה בדברים, ואם לא אל ילין אצלה, בשביל שיהיה רצון שלהם כאחד בלי אונס, **"וַיֵּלֶךְ שָׁם כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ"**, להראות שאסור לו לאדם לשמש מיטתו ביום^[ב]. **"וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשֶׂם מֵרֶאשִׁיתוֹ"**, כאן למדנו שאפילו אם יש למלך מטת זהב ומלבושי כבוד לשכב בהם, והגבירה תכין לו מטה מתוקנת באבנים, יעזוב את שלו וישכב במה שהיא תכין, שכתוב: **"וַיִּשְׁכַּב בְּמָקוֹם הַהוּא"**.

זוהר חלק א' פרשת ויצא - דף קמ"ז עמוד ב'

לינת יעקב במקום ההוא

רבי חייא אמר, **"וַיִּפְגַּע בְּמָקוֹם"**, איזה מקום, זה הוא מקומו שאמרנו, שכתוב: **"וְאֵל מְקוֹמוֹ שׁוֹאֵף"**^[ג] **"וַיֵּלֶךְ שָׁם כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ"**, כמו שכתוב: **"זֹרַח הוּא שָׁם"**, שהרי בשביל להאיר לו בא. **"וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם"**, אבני המקום לא כתוב אלא מאבני המקום, אלה הן אבני יקר מרגליות טובות^[ד] שהן י"ב אבנים העליונות, כמו שכתוב (מלאכים א' י"ח): **"שְׁתֵּי עֶשְׂרֵה**

זיו הזוהר

ב. גם רבי שמעון דורש **"וַיֵּלֶךְ כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ"** על ענין הזדווגות האורות כמו ר' חייא לכן אומר שיש ללמוד מכאן רמז לאדם שהתשמיש אסור ביום.

ג. היינו כנזכר לעיל שמקומו רומז על מדת המלכות.

ד. רמז על י"ב אורות של כסא כבוד המלכות שהם כנגד י"ב שבטי ישורון.

א. דברי רבי חייא הם כמו הקדמה לכל הפרשה להבין שורש קדושת יעקב שהיא מדת התפארת שנקראת שמש, וענין **"וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה"** היינו למדת המלכות מקום המשפט והדין, ודורש וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ כענין **"וַיֵּלֶךְ שָׁם כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ"**, והיינו הזדווגות תפארת ומלכות כמו השמש שמשפיע אור בהלכנה, וזהו וְאֵל מְקוֹמוֹ שׁוֹאֵף, פירוש להזדווג ולהשפיע בה אורו.

אֲבָנִים", ותחת אלה י"ב אלף ורבכות אבני גזית^[ה] ולכן נקראות אבנים, לפיכך מאבני המקום ולא אבני המקום, זה הוא המקום שאמרנו^[ז]. "וַיֵּשְׁבּוּ מִרְאֲשֹׁתָיו", מראשותיו של מי, אלא מראשותיו של המקום ההוא^[ט]. מהו מראשותיו, אפשר תאמר כזה שמניח תחת ראשו, לא, אלא מראשותיו לארבעה צדדי העולם, שלש אבנים לצד צפון, ושלש לצד מערב, ושלש לצד דרום, ושלש לצד מזרח, והמקום ההוא עליהם להתתקן בהם^[ח] ואז "וַיֵּשְׁבּוּ בְּמִקְוֵם הַהוּא", כיון שהוכנה המטה שכב בה, מי שכב בה, השמש^[ט] ועל זה כתוב ביעקב: "וַיֵּשְׁבּוּ עַל הַמָּטָה", שהרי לו ראויה המטה ולא לאחר, ועל זה כתוב: "וַיֵּשְׁבּוּ בְּמִקְוֵם הַהוּא", ולפיכך כתוב: "וַיֵּרַח הַשָּׁמַשׁ וַבָּא הַשָּׁמֶשׁ".

זוהר חלק ג' פרשת פקודי- דף רכ"ט עמוד ב'

כל י"ב האבנים נעשו לאבן אחת

ואלה י"ב אבנים הקדושות כולן נעשו לאבן אחת, שכתוב: "וְהָאֶבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר שָׁמַתִּי מִצֵּבָה", קורא להן אבן, מה הטעם, לפי שכל י"ב האבנים נכללו באבן אחת קדושה עליונה, שהיא למעלה מהן^[ז] שכתוב: "וְהָאֶבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר שָׁמַתִּי מִצֵּבָה יְהִיָּה בַּיֵּת אֱלֹהִים".

זינו הזוהר

- ה. רמז על שאר האורות של כסא כבוד המלכות. נצמדים לנצח.
- ו. היינו כנוזר לעיל שהמקום רמז על מדת המלכות מקור השכינה הקדושה עם כסא הכבוד שלה, ולכך כתוב מאבני ולא כל אבני כי בירר לו רק הי"ב אורות ולא כל שאר האורות.
- ז. פירוש, למראשותיו של השכינה חיבר הי"ב אורות שהשכינה עם הי"ב שבטי ישורון יהיו ת. היינו כמו שנסדרו הדגלים של הי"ב שבטי ישורון שהשכינה תשרה עליהם.
- ט. כי כאשר השכינה דבוקה ושורה עם הי"ב שבטי ישורון אז מזדוג עמה השמש היינו מדת התפארת להשפיע בה אורו.
- י. פירוש, באור השכינה הכוללת כולם תחת כנפיה.